

Внушително Б. Андреевъ сваляше отъ себе си маската на преструвкитѣ и на изкуственото голѣмство въ последнитѣ сцени на пиесата. Съ голѣмо разнообразие той ни даваше тая роля на руския баща отъ съсловието на еснафитѣ.

Образътъ на Гордей Карпичъ, наситенъ съ простота, наивностъ и искреностъ, остава свѣтълъ, приятенъ и същевременно зрѣлъ образъ въ творчеството на Б. Андреевъ.

Да се вникне въ играта на Богомила Андреевъ, ще рече, да се отбележатъ и други нейни качества. Едно отъ важнитѣ е — чувство за мѣрка. Той умѣеше да дава цѣлостенъ образъ. Никога не се увличаше въ странични ефекти и не измѣстяше очертанието на образа отъ дадена точка въ друга плоскостъ. Колко строго бѣха отмѣрени у него всѣко движение, всѣка фраза — и въ д-ръ Барани, и въ Гордей, и въ редица други образи! Това бѣше плодъ на зорко внимание, на себеобладание, на умение да „пуска“ въ действие само необходимитѣ чувства. Съ чувството, най-изтънченото сръдство на актьора, той си служеше ловко и сръчно, когато искаше да ероди образа съ зрителната зала. Едвали може да се посочи мѣсто, гдето той да е злоупотрѣбавалъ съ слабоститѣ на зрителитѣ. Б. Андреевъ „пускаше“ чувството си въ действие дотолкова, доколкото позволява общата идея на ролята, доколкото то не нарушава художествената цена нито на създа-